

Риёзус солиҳийн шархи / Риёзус солиҳийн шархи / 567-ҳадис

567 - وَعَنْ جُبِيرِ بْنِ مُطْعِمٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: بَيْنَمَا هُوَ يَسِيرُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَقْفَلَةً مِنْ حُنَيْنٍ، فَعَلِقَ الْأَعْرَابُ يَسْأَلُونَهُ، حَتَّى اضْطَرَرُوا إِلَى سُمْرَةٍ فَحَطَقُتْ رِدَاءُهُ، فَوَقَفَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: «أَعْطُونِي رِدَائِيِّ، فَلَوْ كَانَ لِي عَدْدٌ هَذِهِ الْعِضَاوَاتِ تَعْمَاً، لَقَسَمَتُهُ بَيْنَكُمْ، ثُمَّ لَا تَجِدُونِي بَخِيلًا وَلَا كَذَابًا وَلَا جَبَانًا». رَوَاهُ البُخَارِيُّ [2821].

«مَقْفَلَةً» أَيْ حَالٌ رُجُوعِهِ. وَ«السُّمْرَةُ»: شَجَرَةٌ. وَ«الْعِضَاوَاتُ»: شَجَرٌ لُّهُ شَوْكٌ.

567. Жубайр ибн Мутъим розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам Ҳунайндан қайтишларида у зот билан бирга бораётган эдим. Аъробийлар у зотдан (ато) сўраб, осилиб олишди, ҳатто у зотни бир самура* томон юришга мажбур қилишди. (Самура) ридоларини илиб қолди. Шунда Набий соллаллоху алайҳи васаллам тўхтаб: **«Менга ридойимни беринглар! Агар мана шу тикан дараҳтлар сонича чорвам бўлганида, уни албатта сизларга тақсимлаб берган бўлардим, шунда менинг бахил ҳам, ёлғончи ҳам ва қўрқоқ ҳам эмаслигимни кўрар эдингиз!»** дедилар».

Ином Бухорий ривояти.

Шарҳ: Самура – тиканли дараҳтлар оиласига кирувчи ва уларнинг ичидаги энг сифатли ёғоч берувчи дараҳт.

Бу ҳадисда яна Пайғамбар алайҳиссаломнинг жоҳилларга нисбатан сабр-бардошлари намоён бўлмоқда. Демак инсон эҳтиёж бўлганда ўзини ҳимоя қилиш учун мақтовли ҳислатларини зикр қилишда монеълик йўқ экан. Бу нарса ёмон кўрилган фахрланишга кирмас экан.

Манба: hadis.islom.uz

